

РЕШЕНИЕ

№ 2451

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Людмила Коева

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12192** по описа за **2023** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 208](#) – [чл. 228](#) от [Административно-процесуалния кодекс \(АПК\)](#), във вр. с [чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания \(ЗАНН\)](#).

Образувано е по касационна жалба от А. Р. Н. чрез адв. П. К. Р. /АК-В./, кантора с адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.67, срещу Решение № 4766/24.10.2023г., постановено по НАХД № 14553//2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 108 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-4332-009237/23.05.2022 г., издадено от началник група към СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР, с което на касатора, за нарушение на чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 2000лв. и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП са му наложени административни наказания глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца и на основание чл.183, ал.1, т.1, пр. 3 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Изтъква се, че са нарушени разпоредбите на [чл. 42, ал. 1, т. 4](#) и [т. 5 ЗАНН](#). В хода на административното производство били допуснати нарушения

на процесуалните правила, водещи до опорочаване на процедурата и до съществено накърняване на правото му на защита, тъй като в преписката фигурират два АУАН с идентичен номер – серия ГА №544842 от 10.05.2022г, но с различно съдържание – в единия акт след подписа за нарушител фигурира текст на ръка със съдържание „Отказвам заради насилие върху мен и детето“, а в другия приложен акт този текст липсва, както и е налице явно видимо разминаване в двата документа в подписите, положени за нарушител и за актосъставител. Неправилно е била възприета фактическата обстановка от съда, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. Застъпва тезата, че касаторът е отказал извършване на проверка с техническо средство или тест, но не е отказал даване на проба за изследване, а причината, поради която е бил възпрепятстван да даде проба във ВМА в указания срок е поради неговото задържане на територията на 2-ро РУ С..

В съдебно заседание касаторът не се явява и не е представляван.

Ответникът по касация – Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се явява, не е представляван и не е заявил становище по основателността на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното: По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по [чл. 211, ал. 1 АПК](#), във вр. с [чл. 63в ЗАНН](#) и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна. Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай, противно на твърденията в касационната жалба. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Настоящият състав не споделя възражението на касатора, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на процедурата и до съществено накърняване правото на защита на жалбоподателя. Не е спорно по делото, че актът за установяване административно нарушение с бланков №544842/10.05.2022г. е бил предявен за запознаване на жалбоподателя, който го е подписал без възражения, а такива са постъпили в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН и са приети от АНО за неоснователни и въз основа на тях Началник група АНД в отдел Пътна полиция при СДВР е издал процесното наказателно постановление съобразно чл.44, ал.1 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП действително предвижда, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Тази разпоредба обаче е неприложима по отношение на съда в производствата по

обжалване на наказателни постановления. Нормата е задължителна по отношение на административнонаказващия орган, като вследствие на редовно съставения АУАН за него възниква задължението да се произнесе по административнонаказателната преписка в месечен срок от получаването ѝ, както и да извърши действията визирани в ал. 2 и ал. 4 на чл. 52 от ЗАНН. Редовно съставените актове за установяване на административни нарушения имат обвързваща доказателствена сила и по отношение на органите, които са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 171, ал. 1 ЗДвП.

В преценката си дали да се издаде НП административнонаказващият орган се основава на фактическите констатации на акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания се считат за верни до доказване на противното. От друга страна, по силата на чл. 14, ал. 2 НПК, във връзка с чл. 84 ЗАНН в съдебното производство тези констатации нямат обвързваща доказателствена сила.

Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 2 НПК, приложима по силата на препращащата норма на чл. 84 ЗАНН, доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. С оглед тази разпоредба съдът не е обвързан от посоченото в АУАН и в производствата по обжалване на наказателни постановления пред съда разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП АУАН не се ползват с доказателствена сила, а отразените в тях твърдения следва да бъдат доказани, като тежестта за доказване тежи върху наказващия орган, издал съответния правораздавателен акт, каквото е и процесното наказателно постановление. Тази позиция категорично е застъпена и в Постановление № 10/1973 г. на пленума на ВС. В този смисъл съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Независимо от горното, съдът намира, че процесното нарушение е доказано по безспорен начин. Налице са писмени доказателства, от които се установява противоправното поведение на касатора, а изложените в АУАН обстоятелства се потвърждават и от разпитаните в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция свидетели. Въззивният съд не е допуснал нарушение на процесуалните правила за анализ и преценка на доказателствата, както и при формиране на вътрешното си убеждение.

По отношение изричните възражения, касаещи установената от СРС фактическа обстановка, касационният състав намира, че е нужно да отбележи, че събраните в хода на съдебното производство пред въззивния съд гласни доказателствени средства са анализирани от решаващия състав на съда. Изложени са подробни и аргументирани мотиви, които дават възможност да се изгради ясна преценка относно това защо свидетелските показания на свидетелите В. Г. Н., К. В. В., Д. Г. И., И. А. С. и П. Г. П. се приемат и същите са в съответствие със събраните по надлежния ред на чл. 283 от НПК писмени доказателства – справка картон на водача, талон за медицинско изследване №107205 от 10.05.2022г, справка относно задържания на А. Н., заповед за задържане рег.№ 226з-1445/10.05.2022г., издадена от К. В., заповед за задържане рег.№226зз-1447/11.05.2022г, издадена от В. Н., заповед №8121к-13180/23.10.2019г. на министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г, заповед №513з-6085/25.08.2017г на директора на СДВР, заповед №8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи. Касационният съд

намира доводите на съда за правилни, поради което не е допуснато съществено процесуално нарушение от съда при формиране на крайните му изводи досежно фактите по делото.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е законосъобразно и не се констатира наличие на касационни основания по [чл. 348, ал. 1 от НПК](#). Съдът подробно е изследвал развитието на административнонаказателното производство и е достигнал правилни изводи, че в хода му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилен е извода, че съставения АУАН, както и издаденото въз основана него НП имат необходимото по закон съдържание, като са спазени давностните срокове по [чл. 34 ЗАНН](#). Съдът подробно е анализирал събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал и е изложил в достатъчна степен мотиви по отношение на въпроса кои доказателства се кредитират с доверие и кои не. В кредитираните от съда доказателства и свидетелски показания няма противоречие по отношение на съставомерните обективни признаци на извършеното нарушение. Съдът е дал вяра на споделеното от разпитаните в хода на съдебното следствие полицейски служители, както и на инспектора от Детска педагогическа стая, тъй като всяко едно от тези лица е разполагало с непосредствен поглед над ситуацията в рамките на процеса по изпълнение на служебните си задължения и е депозирал показания относно факти и обстоятелства, които непосредствено е възприело или в осъществяването на които е участвало лично. СРС, с оглед изясняване фактите около предприетата спрямо водача на процесното МПС проверка са ценени и показанията на свидетелите Н. и В., последните са предприели действия по спиране на автомобила въз основа на предадената им оперативна информация за превозване на малолетно лице, обявено за издирване и в следствие и двамата инспектори от 02 РУ-СДВР са съпроводици водача до районното управление. Съдът е дал вяра и на показанията на свидетелите И. и С., тъй като представляват източник на пряка доказателствена информация относно отказа на касатора да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол и наркотични вещества и техни аналози. За отказа на касатора да бъде изпробван с техническо средство свидетелстват показанията на актосъставителя В., като именно поради обективирания му отказ е съставен АУАН, в какъвто смисъл са и писмените доказателства – талон за медицинско изследване, удостоверяващ отказа на водача да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол и употреба на наркотични вещества, както и даденото предписание на касатора за явяване във ВМА за даване на биологични проби в срок до 45 минути от връчването на талона, извършено в 23:30 часа. От писмените доказателства – заповеди за задържане за срок до 24 часа по чл.72 от ЗМВР съдът правилно е установил времевите диапазони, в които свободното придвижване на Н. е било ограничено – от 21:40ч. до 23:00ч. на 10.05.2023г и от 00:10ч до 11:20ч на 11.05.2023г. Съдът е ценил свидетелските показания на П. /инспектор в Детска педагогическа стая/, която е пресъздавала личните си впечатления от поведението на Н. като агресивно, неадекватно и опитите му след освобождаването от първоначалното му задържане да напусне сградата с малолетното лице, поради което е и бил повторно задържан заради проявена агресия към нея и полицейски служител.

Волята на съда и изводите му, са изградени по вътрешно убеждение въз основа на допустими и необходими и безпротиворечиви доказателства.

Административнонаказващият орган и актосъставителя са спазили процесуалните правила и са издали законосъобразни актове, съдържащи необходимия минимум от информация, необходим за правилното възприемане на повдигнатото административнонаказателно обвинение и за пълноценното организиране на защитата на наказаното лице. В тази връзка съдът преценява възраженията за допуснати процесуални нарушения като неоснователни. Безспорно са установени обективните признаци на всяко едно от нарушенията, поради което правилно и законосъобразно касаторът е санкциониран, като наложените наказания кореспондират с предвидените в съответните санкционни норми наказания.

Фактът на извършеното нарушение и в частност отказът да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол и наркотични вещества и техни анализи по същество не се и оспорват от касатора. Предмет на производството е нарушение на [чл. 174, ал. 3 ЗДвП](#), чийто юридически факт, обуславящ ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора, е безспорно установен и доказан. Правилно СРС е приел, че нормата съдържа две самостоятелни форми на изпълнително деяние, всяко от които изпълва състава на разглежданото нарушение – първото се изразява в отказ за тестване с техническо средство /дрегер или тест дръгтест/, а второто – неизпълнение на дадено предписание за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико -токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни анализи. В процесния случай касаторът е осъществил и двете форми на изпълнителното деяние, извършил е две отделни административни нарушения. Съгласно ТР №13 от 20.12.2021г. На ВАС по т.д.№1/2021г, ОСС, I и II колегия, отказите по чл.174, ал.3 от ЗДвП на водач за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл.18 от ЗАНН. Нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП е задължаваща, изисква определено поведение на водачите, изразяващо се предприемане на активни действия. Двете форми на изпълнителното деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролен орган могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества и техни анализи. В процесния случай касаторът е имал особеното качество „водач“ на МПС, по смисъла на дефиницията на §6, т.25 от ДР на ЗДвП и е управлявал пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, отказал е да бъде изпробван с техническо средство – алкотест дрегер за установяване концентрацията на алкохол в кръвта му, така и с тест /дръгтест/ за установяване употреба на наркотични вещества и техни анализи, с което е осъществил две отделни нарушения по чл.174, ал.3 от ЗДвП. При заложената алтернативност в способите за доказване концентрацията на алкохол в кръвта и употребата на наркотични вещества или техни анализи, отказът от приложение на който и да е от тях изпълва състава на административно нарушение.

Касаторът твърди, че невъзможността му да се яви в указаното болнично заведение за даване кръвна място е обективна – поради задържането му. Отказът от изпробване с техническо средство самостоятелно осъществява от обективна страна състава на вменените на касатора нарушения,

същевременно по делото е безспорно установено, че е имал и обективна възможност да се яви във ВМА и да даде биологични проби за изследване, но не се е възползвал от нея – Съгласно първата заповед за задържане, касаторът е бил задържан в 21:40ч и е бил освободен в 23:00ч, талонът за медицинското изследване е връчен в 23:00ч с указание, че разполага с 45 минути за явяване във ВМА. От момента на освобождаването му до повторното му задържане в 00:10 часа на 11.05.2022 същият е имал обективна възможност да посети ВМА и да даде биологични проби за изследване, като неговото агресивно поведение и опита му да вземе детето и да напусне сградата, въпреки, че му е било обяснено, че детето ще бъде предадено на майката, са били основание за повторното му задържане. Действително, през последните пет минути от времето, предоставено на Н. за явяване във ВМА за даване на биологични проби за изследване, същият е бил задържан със заповед по чл.72 от ЗМВР и правото му на свободно предвижване е било ограничено, то същото е продиктувано именно от касатора, за това и не може да черпи права от собственото си недобросъвестно поведение. От събраните по делото писмени и гласни доказателства не се установява соченото от касатора, че агресивното му поведение е провокирано от полицейските служители, тъй като са ограничили достъпа му до собственото дете и че спрямо него и детето е упражнено насилие.

Не се споделят доводите на касатора, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на процедурата и до съществено накърняване на правото на защита на жалбоподателя, тъй като в преписката фигурират два АУАН с идентичен номер и дата, но с различно съдържание. Касаторът не твърди, че е налице нарушение на чл.40, ал.1 от ЗАНН, нито, че съдържанието на акта не отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН, или че същият не му е предявен. Същият е бил връчен по реда на чл.43, ал.5 от ЗАНН, като пред СРС не е оспорена истинността на документа. Недопустимо е да се навеждат твърдения в този смисъл едва в настоящото касационно производство.

В рамките на дължимата от касационната инстанция проверка не се констатира наличие на касационни основания. Решението на СРС не страда от твърдените пороци, като същото е в съответствие с приложимите материалноправни норми, а при постановяването му съдът не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила. По тези съображения решението на СРС е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена. Не са налице касационни основания по [чл. 348 НПК](#), вр. [чл. 63в ЗАНН](#).

Разноски от страните не са поискани, поради което съдът не присъжда такива.

Водим от горното и на основание [чл. 221, ал. 2 АПК](#) вр. [чл. 63в от ЗАНН](#), съдът РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4766/24.10.2023 г., постановено по НАХД № 14553/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 108 състав.

Решението е окончателно на основание [чл. 223 АПК](#) и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:1.

2.